

Ο κώδων εἰς τὰ ὑψη του δονεῖται, καὶ, ἡ θρήνων
Η χαρμονῆς ἀκούεται φωνήματα ἐκχύνων.

Μηνύει τὸν ὄμεναιον, τὴν γέννησιν, ἡ τέλος

Τὸν θάνατον· ὡς ὁ χαλκὸς καὶ ἡ ψυχὴ μου ἦτον,
Κ' ἔκαστον πάθος τὴν ψυχὴν τὴν νεαράν μου πληττον,
Ἄρμονικὸν κ' ὑπερφυὲς ἔξεπεμπέ τι μέλος.

Οὕτω πολλάκις μελωδεῖ κ' ἡ λύρα τῶν δρυμώνων,
Μηγνύουσα τοὺς ἥχους τῆς μὲ τοῦ νεροῦ τὸ φεῦμα,

Ἐνῷ τὴν ψυχέι μόνον

Ο ζέφυρος καὶ τῆς νυκτὸς τὸ ὑποστένον πνεῦμα.

Ο διαβάτης σταματῶν κατάθαμβος ἀκούει,

Καὶ ἀπορεῖ τὶς ἀφανῆς τὴν λύραν σιγοκρούει.

Τὴν λύραν μου κατέβρεξαν συχνάκις οἱ κλαυθμοί μου,
Ἄλλ' ὁ! τὸ δάκρυ τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ εὐφράνει.

Ἔπ' οὐρανὸν γαλήνιον, ἐντὸς ξηρᾶς ἐρήμου,
Τὸ αἴθριον τῶν καρδιῶν τὴν ἄνθησιν μαρχίνει.

Ἄν ἡ φιάλη συντριβῇ, μύρον τοῦ Βάκχου ρέει,
Μύρον ἀδρὸν, καὶ ἄρωμα τριγύρω διαχέει.

Πέρι ἔπνευσεν δ' ὑψίστος, κ' ἐπλάσθη ἡ ψυχὴ μου,
Καὶ πῦρ εἰς πᾶν μετέωκεν ἡ φλογερὰ πνοή μου,

Ἀλλὰ θανατηφόρον,

Θεὲ, ὑπῆρξε δ' ἐμὲ καὶ δυστυχὲς τὸ δῶρον.

Ὕγάπτησα περιπαθῶς, καὶ ἥδη ἀποθνήσκω.

Ἐν τῷ κρατηρὶ τῆς ζωῆς τὸν θάνατον εὑρίσκω.

‘Ο χρόνος; ὁ! ἐπέρασε.—Κ' ἡ δόξα;—Τὶ σημαίνει
Αὐτὸ τὸ φροῦρον ὄνομα; αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἔνα
Δις παιγνιον εἰς ἔτερον αἰῶνα μεταβαίνει,
Καὶ δὲν καλύπτει ἡ σκιάν ἡ πάγχρυσός του χλαίνα.
Σὺ, ὅστις τῆς ὑπέσχεσο τοῦ μέλλοντος πορφύραν,
Ποῦ εἶναι τώρα ἡ φωνὴ, φυγοῦσ' ἀπὸ τὴν λύραν;

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κύματος κ' ἐγώ τοῦ ἀπεράντου
Ἐν νέον ρίπτων ὄνομα, εἰς παιγνιον στοιχείων,
Τ' ἀφίνω νὰ κυμαίνεται δρυῶν εἰς τὴν φοράν του,
Ἀλλὰ μὴ οὔτω νέον τι ἐλπίζω μεγαλεῖν;
Ο κύκνος, δ εἰς οὐρανοὺς ἵπταμενος, ἐτάζει
Ἐὰν τὸ χόρτον τὸ τῆς γῆς ἡ πτέρυξ του σκιάζῃ;

Ἀλλὰ πρὸς τὶ σὺ ἔψαλες; πρὸς τί; ὁ μάθε πρῶτον
Η φιλομήλα δικτὶ τὰ μέλη τῶν ἐρώτων
Μὲ τοῦ χειμόρρhoυ τὴν φοῖν τὴν νύκτα συμμιγνύει.
Ω φίλοι, ἔψαλα, καθὼς ἡ αὔρα σιγοκλαίει,
Καθὼς θρηνεῖ ἡ ἀλκυών, ἡ ζῶν τις ἀναπνέει
Κ' ὁ ρύαξ μὲ μινυρισμὸν τὰ βεῖθρά του κυλίει.

Ωδαί, ἀγάπη, δέησις — ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ μου,
Οὐδὲ ζηλεύει τίποτε ἡ φεύγουσα ψυχὴ μου,
Τίποτ' ἐξ ὅσων ἀγαθῶν οἱ ἄνθρωποι ποθοῦσι,
Ἀλλὰ ποθεῖ τὸν σιεναγμὸν πρὸς οὐρανὸν δρυῶντα,
Τὴν λυρικὴν τὴν ἔκστασιν, ἡ χειρὶ σιωπῶντα
Διειλῆς παρθένου, ἀτινα τὰ χείλη σου ζητοῦσι.

Ποθεῖ πρὸ νύμφης τρυφερᾶς γὰρ ὑποφρίσσεις ἡ λύρα,

Καὶ, ως μανίδες ἀρμονικὴ, οἱ τόνοι νὰ εἰσδύουν

Εἰς τὴν ψυχὴν της νὰ ἀποσποῦν τῶν ὄφθαλμῶν τὰ

μύρα,

Καὶ ἔπειτα εἰς ἔκστασιν ἐρωτικὴν νὰ κλείσουν

Τὸ κλαῖον ὅμμα τῆς ἀγνῆς παρθένου εἰς τὰ ὑψη.

Τῶν οὐρανῶν νὰ αἱρεται μεστὸν μελαγχολίας,

Ως μὲ τὸν ἥχον νὰ ἔκεινο νὰ ἔκλεισψῃ,

Καὶ ἔπειτα ἐπάνω σου νὰ πίπτῃ μετ' ἀγνείας.

Νὰ θλέπης πῶς διέργεται ἐπὶ τὸ μέτωπόν της
Τῶν λογισμῶν της ἡ σκάλη, κ' ἡ λέξις πῶς; ἔκλείπει

Ἐγγίζουσα τὰ χείλη της ἐν μέσῳ τῶν παλμῶν της.

Άλλ' αἴρνης διακόπτουσα τὴν σιωπὴν νὰ είπῃ

Σὲ ἀγαπῶ, λέξιν θεῶν, εἰς οὐρανὸν ἥχοισαν,

Λέξιν, καὶ γῆν καὶ θάλασσαν κ' αιθέρας συγκινοῦσαν,

Εἰς στεναγμὸς, ἐν δάκρυον, τὰ πάντα ματαίστης!

Εἰς τοῦ θανάτου τὰ πτέρα δεξίπτατ' ψυχὴ μου,

Πορεύομ' ἐνθα διαταγεῖται μετανιότης,

Ο που οἱ τόνοι φεύγουσι τῆς λύρας τῆς πενθύμου

Κ' ἀνέθησαν τὰ δάκρυα καὶ ὅλ' οἱ στεναγμοί μου.

Μὴ τόνομά μου γράψῃτε ἐπὶ τοῦ μνήματός μου,

Η ἐπ' αὐτοῦ καλλίτερα μὴ αἱρεται μνημεῖον,

Ιτέαν μόνον θλιβερὰν φυτεύσετε πλεσίον,

Νὰ ἔρχεται δ δυστυχής, καὶ μὲ σπονδὴν δακρύων,

Νὰ καμπτη γένον συντριβῆς ἐπάνω τῆς πλακός μου.

Άλλὰ ἵδον ἐγγίζουσιν αἱ χειρες τοῦ θανάτου,

Ἐγγίζουσι τὴν λύραν μου, βιρεῖαι, παγετώδεις,

Κ' ὡς ἀσπασμοῦ ἐσχάτου,

Η λύρα φθόργγους ἀντηχεῖ πενθύμους καὶ θρηνώδεις.

Θρηνεῖ . . . ἀλλ' ἐσιώπησεν . . . ύμεις, ὡς φίλοι, τώρα,

Τὰς λύρας σας τονίσετε, κ' ἐνῷ ημιανοίγη

Τὰς πτέρυγάς της ἡ ψυχὴ, ἐν τῇ ἐσχάτη ὥρᾳ,

Ἐν τῇ ς τῶν ἀσμάτων σας εἰς οὐρανοὺς ἀς φύγη.

Κ. ΠΩΠ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οι ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταὶ τῆς
Εὐτέρης δὲν θέλουσι πληρώσει τὴν συνδρομήν των εἰμὴ εἰς τὸν παρουσιάζοντα αὐτοῖς
ἐντυπον ἀπόδειξιν τὴν διευθύνσεως φέρουσαν
τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφήν ἡμῶν.

Ιη 15 Νοεμβρίου 1853, Αθῆναι.

‘Η Διεύθυνσις

Π. ΚΑΜΠΟΤΡΟΓΛΟΥΣ.

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ.

Η Κ. Μαρινιάν, τέλος. — Η μετάνοια, συνέχεια.

— Περιηγήσεις, Ψωσία καὶ Ρῶσσοι. — Η θηταὶ

Μελέται, περὶ Γυναικός. — Η Νεότης τοῦ Ρά-

φαγάλου. — Ποιήσεις.

Εἰ κονογραφία. — Γυνὴ καπνίζουσα.

— Ο Ποιητής.

Παράρτημα. Ο ποικόληπτης της Βραζελόνης.